

Fundacja Rozwoju
Rynku Finansowego

Konferencja[®]
Przedsiębiorstw
Finansowych
w Polsce

ZASADY DOBRYCH PRAKTYK Instytucji pożyczkowych

w wybranych obszarach uznanych
za wymagające pilnego zaadresowania

Fundacja Rozwoju Rynku Finansowego działa od 2016 roku. Skupia w swoim gronie przedstawicieli firm pożyczkowych mających 60 proc. udziału w rynku pożyczek pozabankowych w Polsce, w tym takie firmy jak: Provident Polska, Everest Finanse (Bocian Pożyczki), i Profi Credit. Jej zadaniem jest dbałość o rozwój sektora finansowego w zakresie regulacji prawnych, eliminacji patologii rynkowych oraz promocję działań na rzecz bezpiecznego korzystania z usług finansowych. Misją jest budowanie dialogu liderów rynku pożyczek pozabankowych z instytucjami publicznymi oraz organizacjami konsumenckimi na rzecz tworzenia sprzyjających uwarunkowań prawnych i edukacji finansowej konsumentów. Organizacja systematycznie monitoruje zmiany zachodzące na rynku pożyczek pozabankowych poprzez opracowywanie analiz i raportów branżowych. Angażuje się w inicjatywy na rzecz edukacji finansowej konsumentów i promowania dobrych praktyk oraz zasad etycznych w sektorze pożyczkowym, co pozwala podnosić bezpieczeństwo na rynku finansowym. Więcej informacji na www.frrf.pl.

Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce – Związek Pracodawców, powołany do życia w 1999 roku, skupia ponad sto kluczowych przedsiębiorstw z 10 sektorów rynku usług finansowych. W 2005 roku Walne Zebranie Członków KPF przyjęło do stosowania Zasady Dobrych Praktyk, między innymi samoregulując działalność polegającą na udzielaniu kredytu konsumenckiego. Jednocześnie, włączając to w szeroki i wieloaspektowy program etyczny, powołano do życia Komisję Etyki, stojącą na straży zgodności praktyk biznesowych z przyjętymi Zasadami Dobrych Praktyk. Ten organ statutowy KPF wypracował efektywny model nadzoru merytorycznego, w tym zbudował relację współpracy ze wszystkimi najważniejszymi interesariuszami rynku finansowego w zakresie monitorowania praktyk biznesowych. W czerwcu 2018 roku, Walne Zebranie Członków KPF włączyło do programu etycznego KPF nowy organ statutowy – Rzecznika Etyki, który ma dodatkowo usprawnić egzekwowanie stosowania się do przyjętych standardów. Aktualnie Członkami KPF jest 27 instytucji pożyczkowych, reprezentujących wszystkie segmenty rynku usług pożyczkowych, regularnie dzielących się z rynkiem danymi finansowymi, pozwalającymi na analizę sytuacji i tendencji rynkowych.

ZASADY DOBRYCH PRAKTYK

Instytucji pożyczkowych

w wybranych obszarach uznanych
za wymagające pilnego zaadresowania

WSTĘP

Rynek kredytów konsumenckich od 2001 roku regulowany jest przepisami ustawowymi, mającymi na celu ochronę interesów konsumentów – początkowo ustawą z dnia 21 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081, z późn. zm.), a następnie od dnia 18 grudnia 2011r. aktualnie obowiązującą ustawą z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2018 r. poz. 993). Przed 2016 nie obowiązywały jednakże jakiegokolwiek restrykcje odnoszące się do zasad prowadzenia działalności przez kredytodawców.

Ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1357), a następnie ustawa z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami (Dz. U. z 2017 r. poz. 819), które nowelizowały ustawę o kredycie konsumenckim, trwale zmieniły krajobraz na rynku pozabankowych pożyczek konsumenckich. Ustawy te wprowadziły bowiem zarówno ograniczenia w wysokości kosztów kredytu konsumenckiego, które może ponosić konsument (poprzez określenie limitu kosztów pozaodsetkowych), ale również ustanowiły wymogi organizacyjne i kapitałowe, które musi spełnić podmiot wykonujący działalność polegającą na udzielaniu kredytów konsumenckich oraz uzależniły możliwość wykonywania takiej działalności od uzyskania wpisu do rejestru instytucji pożyczkowych, prowadzonego przez Komisję Nadzoru Finansowego.

Regulacje, które wprowadzono na rynku kredytów konsumenckich, doprowadziły do znaczącego podwyższenia profesjonalizmu w działalności instytucji pożyczkowych. Część podmiotów przyjęła i aktywnie stosuje, zasady dobrych praktyk opracowane przez Konferencję Przedsiębiorstw Finansowych. Branża coraz większą wagę przykładającą ponadto do podwyższania standardów etycznych w relacjach ze swoimi klientami.

Pomimo istotnych, pozytywnych zmian, jakie dokonały się w branży pożyczkowej, wciąż istnieją obszary wymagające działań zmierzających do poprawy funkcjonujących praktyk lub do ich ujednoczenia tak, aby działalność sektora pozabankowych pożyczek konsumenckich oparta była na najwyższych standardach etycznych. W tym zakresie kluczowe pozostają działania samoregulacyjne, ponieważ są one w stanie odpowiedzieć nie tylko na aktualne problemy występujące na rynku, ale również wypracować mechanizmy oparte na doświadczeniach podmiotów działających w tej branży.

Inicjatywa samoregulacji, której przejawem są zaproponowane w niniejszym dokumencie rozwiązania, stanowi wyraz dojrzałości branży pożyczkowej oraz gotowości wzięcia odpowiedzialności za kształtowanie odpowiednich postaw uczestników rynku. Inicjatywa ta powstała przy współpracy dwóch organizacji skupiających instytucje pożyczkowe, których łączny udział w rynku przekracza 70% – Konferencji Przedsiębiorstw Finansowych oraz Fundacji Rozwoju Rynku Finansowego.

Prezentowany dokument obejmuje zasady dobrych praktyk w obszarach, które uczestnicy rynku uznali za aktualnie najistotniejsze dla zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony interesów konsumentów oraz niezakłóconego funkcjonowania instytucji pożyczkowych. Do obszarów tych zaliczono:

- obchodzenie przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, ograniczających możliwość rolowania pożyczek;
- kwestie oceny zdolności kredytowej i zapobieganie przekredytowaniu konsumentów;
- opłaty pobierane od konsumentów przez pośredników kredytowych;
- wyposażenie kapitałowe instytucji pożyczkowych;
- adekwatność zabezpieczeń kredytów.

Intencją inicjatorów projektu jest, aby wypracowane zasady dobrych praktyk w sposób możliwie najbardziej precyzyjny opisywały normy postępowania instytucji pożyczkowych, aby nie pozostawiały swobody interpretacyjnej oraz aby ich stosowanie poddawało się ocenie i planowanym mechanizmom sankcyjnym.

Niezależnie od niniejszego dokumentu KPF i FRRF podjęły prace zmierzające do opracowania kompleksowego zbioru zasad dobrych praktyk dla instytucji pożyczkowych.

ZASADA 1.

USZCZELNIENIE REGULACJI OGRANICZAJĄCYCH ROLOWANIE KREDYTÓW

Propozycja regulacji:

- 1.1. *W przypadku udzielenia przez kredytodawcę lub podmiot powiązany z kredytodawcą konsumentowi, który nie dokonał pełnej spłaty kredytu, kolejnych kredytów, przeznaczonych na spłatę wcześniejszego kredytu, w okresie 120 dni od dnia wypłaty pierwszego z kredytów:*
 - a) całkowitą kwotę kredytu, dla celów ustalenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, o której mowa w art. 36a, stanowi kwota pierwszego z kredytów;
 - b) pozaodsetkowe koszty kredytu obejmują sumę pozaodsetkowych kosztów wszystkich kredytów udzielonych w tym okresie.
- 1.2. *Za podmiot/y powiązany/e z kredytodawcą uznaje się:*
 - a) podmiot/y, na które kredytodawca wywiera lub może wywierać znaczący wpływ,
 - b) podmiot/y, na które wywiera lub może wywierać znaczący wpływ osoba fizyczna lub małżonek, krewny lub powinowaty do drugiego stopnia osoby fizycznej zasiadającej w organach kredytodawcy.
- 1.3. *Przez wywieranie znaczącego wpływu należy rozumieć:*
 - 1) posiadanie bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 25%:
 - a) udziałów w kapitale, lub
 - b) praw głosu w organach kontrolnych, stanowiących lub zarządzających, lub
 - c) udziałów lub praw do udziału w zyskach lub majątku lub ich ekspektatywy,
 - 2) faktyczną zdolność osoby fizycznej do wpływania na podejmowanie kluczowych decyzji gospodarczych przez osobę prawną, lub
 - 3) pozostawanie w związku małżeńskim albo występowanie pokrewieństwa lub powinowactwa do drugiego stopnia.
- 1.4. *Posiadanie pośrednio udziału lub prawa należy rozumieć zgodnie z zapisami art. 11a.ust. 3. Updop.*

- 1.5. *Niedopuszczalne jest również tworzenie wszelkiego typu porozumień, których zamiarem jest obejście art. 36c. ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.*

Uzasadnienie

Intencją tej samoregulacji jest uszczelnienie zapisów zawartych w art. 36c. ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (dalej Ukk), tak aby uniemożliwić lub znacząco utrudnić tworzenie struktur organizacyjno-prawnych w celu obejścia tego przepisu.

Obchodzenie przepisów art. 36c Ukk powoduje bowiem sprzeczne z intencją ustawodawcy i przede wszystkim wywołujące negatywne skutki dla klientów zwiększanie kosztów kredytu.

W naszej ocenie ograniczenie tego rodzaju praktyk będzie możliwe poprzez rozszerzenie definicji kredytodawcy na podmioty z nim powiązane.

W celu zdefiniowania podmiotu powiązanego autorzy propozycji przyjęli za punkt wyjścia definicję podmiotów powiązanych zawartą w art. 11 a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej Updop). W analogiczny sposób zaadaptowano dla celów niniejszego projektu definicję wywierania znaczącego wpływu oraz posiadania pośrednio prawa udziału lub prawa.

W ocenie KPF i FRRF tak skonstruowana definicja będzie spójna z terminologią stosowaną w przepisach prawa powszechnie obowiązującego oraz łatwa do interpretacji zarówno dla podmiotów, które przyjmą tę zasadę do stosowania, jak też dla organów państwowych.

ZASADA 2.

OCENA ZDOLNOŚCI KREDYTOWEJ KREDYTOBIORCÓW

Propozycja regulacji:

- 2.1. *Instytucja pożyczkowa rozpatrując wniosek konsumenta o kredyt dokonuje oceny jego zdolności kredytowej.*
- 2.2. *W ramach procesu oceny zdolności kredytowej instytucja pożyczkowa podejmuje działania mające na celu uzyskanie wiarygodnych, kompletnych i aktualnych informacji na temat sytuacji finansowej i całkowitego zadłużenia konsumenta.*
- 2.3. *Jeżeli na podstawie informacji posiadanych w wewnętrznych bazach danych instytucji pożyczkowej oraz informacji przekazanych przez konsumenta instytucja pożyczkowa nie jest w stanie, w sposób wiarygodny, ocenić zdolności kredytowej konsumenta, w szczególności posiadanego przez konsumenta zadłużenia, powinna dokonać weryfikacji stanu zadłużenia konsumenta w dostępnych bazach zewnętrznych, w tym:*
 - a) *bazach danych budowanych przez instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, lub*
 - b) *biurach informacji gospodarczej działających na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, lub*

- c) innych bazach zewnętrznych i systemach wymiany informacji uznanych przez instytucję pożyczkową za wiarygodne.
- 2.4. Jeżeli całkowita kwota kredytu przekracza 15 tys. zł instytucja pożyczkowa:
- każdorazowo dokonuje weryfikacji informacji na temat stanu zadłużenia konsumenta przynajmniej w jednej dostępnej bazie zewnętrznej, o której mowa w pkt 2.3 a–c.
 - pozyskuje informacje lub dokumenty potwierdzające wysokość dochodów zadeklarowaną w oświadczeniu konsumenta. Instytucja pożyczkowa dokłada należytej staranności w celu dokonania weryfikacji informacji dotyczących dochodów konsumenta.
- 2.5. Oceniając zdolność kredytową konsumenta instytucja pożyczkowa powinna uwzględniać w szczególności informacje o:
- kosztach utrzymania konsumenta;
 - liczbie aktywnych zobowiązań finansowych konsumenta (otwartych umowach kredytu konsumenckiego i innych rodzajów kredytów);
 - wartości przeterminowanych zobowiązań i okresu ich przeterminowania;
 - ilości i wartości zawartych nowych zobowiązań finansowych przez konsumenta (nowych umów kredytu konsumenckiego lub(i) innego kredytu), w krótkim okresie poprzedzającym złożenie wniosku w danej instytucji pożyczkowej np. w okresie 3 miesięcy przed złożeniem wniosku.
- 2.6. Instytucja pożyczkowa powinna posiadać opracowane zasady polityki kredytowej, określające co najmniej:
- minimalne kryteria akceptacji wniosków kredytowych oraz warunki wykluczające akceptację;
 - wewnętrzne limity zapobiegające nadmiernemu zadłużaniu, tj.:
 - maksymalna liczba jednocześnie aktywnych zobowiązań,
 - maksymalna wartość średniomiesięcznego zobowiązania (nominalnie lub w proporcji do dochodu dyspozycyjnego),
 - maksymalna kwota zadłużenia pozostająca do spłaty;
 - mechanizmy uniemożliwiające zwiększanie średniomiesięcznych zobowiązań finansowych konsumenta w przypadku widocznych lub oczekiwanych problemów ze spłatą (np. posiadania przez kredytobiorcę innych przeterminowanych zobowiązań na znaczną kwotę).
- 2.7. Instytucja pożyczkowa powinna posiadać wewnętrzne procedury określające zasady restrukturyzacji zobowiązań w przypadku kredytobiorców przejawiających problemy z bieżącą obsługą zobowiązania.
- 2.8. W przypadku wysokiego ryzyka przekredytowania i braku wypłacalności, w szczególności w przypadku przekroczenia wewnętrznych limitów określonych w „Polityce kredytowej” instytucji pożyczkowej, instytucja pożyczkowa nie powinna udzielać konsumentowi kredytu.
Wyjątek stanowią kredyty konsolidacyjne przeznaczane w części lub całości na spłatę aktywnych zobowiązań konsumenta, których udzielenie poprawia jego sytuację płatniczą.
- 2.9. Instytucja pożyczkowa powinna aktywnie współpracować z przynajmniej jedną z wyżej wskazanych zewnętrznych baz wymiany informacji, w zakresie wymiany informacji zarówno negatywnych, jak też pozytywnych.

Uzasadnienie

Obowiązek dokonania przez kredytodawcę kredytu konsumenckiego oceny zdolności kredytowej konsumenta przed udzieleniem kredytu wynika z przepisów art. 9 ustawy o kredycie konsumenckim. Ustawa nie przewiduje jednak szczegółowych zasad oceny zdolności kredytowej. Zgodnie z ustawą kredytodawca powinien dokonać oceny zdolności kredytowej na podstawie informacji przedstawionych przez konsumenta lub na podstawie informacji pozyskanych z wewnętrznych lub zewnętrznych baz danych. Ustawa pozostawia zatem w tym zakresie swobodę decyzyjną kredytodawcom.

W projekcie zasad dobrych praktyk zaproponowano, aby w ramach procesu oceny zdolności kredytowej kredytodawca zobowiązany był do pozyskania wiarygodnych, kompletnych i aktualnych danych na temat sytuacji finansowej i całkowitego zadłużenia klienta. Jeżeli kredytodawca jest w stanie informacje te pozyskać od klienta lub posiada je w wewnętrznej bazie danych (np. ma do czynienia ze stałym klientem), może dokonać oceny zdolności kredytowej bez dokonywania weryfikacji klienta w zewnętrznych bazach danych. Jeżeli na podstawie posiadanych informacji wewnętrznych instytucja pożyczkowa nie jest w sposób wiarygodny ocenić zdolności kredytowej konsumenta, powinna dokonać weryfikacji informacji o konsumencie w przynajmniej jednej ze wskazanych w regulacji zewnętrznych baz danych.

W przypadku kredytów, których całkowita kwota przekracza 15 tys. zł, instytucja pożyczkowa każdorazowo powinna potwierdzić dochody konsumenta wskazane w jego oświadczeniu o dochodach, a także zweryfikować stan jego zadłużenia w jednej z zewnętrznych baz wymiany informacji.

Regulacja wskazuje ponadto, jakie elementy powinny być obligatoryjnie uwzględniane przez kredytodawcę przy dokonywaniu oceny zdolności kredytowej konsumenta oraz wymaga opracowania i wdrożenia w każdej instytucji pożyczkowej „Polityki kredytowej”, która powinna określać zasady, jakimi instytucja pożyczkowa powinna się kierować przy akceptacji wniosków kredytowych, w tym m.in. wewnętrzne limity zapobiegające nadmiernemu zadłużaniu konsumentów, a także procedury restrukturyzacji zobowiązań w przypadku konsumentów notujących problemy ze spłatą.

ZASADA 3.

OPLATY POBIERANE PRZEZ POŚREDNIKÓW KREDYTOWYCH

Propozycja regulacji:

- 3.1. *Jeżeli instytucja pożyczkowa korzysta z usług pośredników kredytowych w rozumieniu art. 5 pkt 3 Ukk, powinna zastrzec w umowie zawieranej z pośrednikiem kredytowym:*
- a) *obowiązek przekazywania instytucji pożyczkowej przez pośrednika kredytowego informacji o każdej opłacie, prowizji lub innej formie wynagrodzenia, które pośrednik kredytowy pobiera od konsumenta w związku z przygotowaniem, oferowaniem lub zawarciem umowy kredytu, lub;*
 - b) *zakaz pobierania przez pośrednika kredytowego od konsumenta jakichkolwiek opłat, prowizji lub wynagrodzenia w innej formie w związku z przygotowaniem, oferowaniem lub zawarciem umowy kredytu.*

- 3.2. Dla celów niniejszej regulacji opłaty, prowizje lub wynagrodzenie w innej formie, o których mowa w pkt 3.1. a) i b), obejmują również czynności doradcze, tj. czynności polegające na przedstawieniu przez pośrednika kredytowego rekomendacji konsumentowi w odniesieniu do co najmniej jednej umowy pożyczki, stanowiące usługę odrębną od usługi pośrednictwa kredytowego.
- 3.3. W przypadku, o którym mowa w pkt 3.1. a) instytucja pożyczkowa uwzględnia wysokość opłaty, prowizji lub innej formy wynagrodzenia pobranego przez pośrednika kredytowego, w kosztach pozaodsetkowych kredytu.

Uzasadnienie:

Nieetyczne praktyki pośredników kredytowych, którzy obciążają konsumentów dodatkowymi opłatami, najczęściej tzw. opłatami za doradztwo, stanowią coraz istotniejszy problem na rynku kredytów i pożyczek konsumenckich i wpływają na osłabienie wizerunku instytucji pożyczkowych, ponieważ przeciętny konsument na ogół nie odróżnia pożyczkodawcy od pośrednika kredytowego. Tymczasem instytucje pożyczkowe najczęściej nie posiadają informacji o tym, że konsument został przez pośrednika kredytowego obciążony dodatkowymi kosztami.

W projekcie regulacji zaproponowano zatem, aby instytucje pożyczkowe w umowach zawieranych z pośrednikami finansowymi zastrzegaly albo zakaz obciążania konsumentów jakimikolwiek dodatkowymi opłatami albo wymóg informowania kredytodawcy o fakcie pobrania i wysokości takiej opłaty. W celu uniknięcia wątpliwości, czy regulacja obejmie tzw. opłaty za doradztwo, które wykraczają poza czynności pośrednictwa kredytowego i są aktualnie przez pośredników kredytowych przedstawiane jako czynności dodatkowe, nie pozostające w związku z czynnościami pośrednictwa kredytowego, regulacja precyzuje, że pośrednik ma obowiązek przekazywania kredytodawcy również takich informacji.

ZASADA 4.

ADEKWATNOŚĆ ZABEZPIECZEŃ UDZIELANYCH POŻYCZEK

Propozycja regulacji:

- 4.1. W przypadku, gdy umowa kredytu oferowanego przez instytucję pożyczkową przewiduje ustanowienie zabezpieczenia lub kilku zabezpieczeń roszczeń wynikających z tej umowy (Zabezpieczenie), przyjmuje się, że Zabezpieczenie to powinno być adekwatne (współmierne) do wartości roszczenia.
- 4.2. Przez adekwatność (współmierność) Zabezpieczenia należy rozumieć, iż:
- wartość Zabezpieczenia nie powinna przekraczać 2-krotności całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta wynikającej z umowy pożyczki oraz
 - sposób Zabezpieczenia nie powinien być oczywiście niezasadny względem całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta oraz terminu, na jaki ta pożyczka została udzielona.

Uzasadnienie:

Zgodnie z ustawą o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami instytucje pożyczkowe nie mogą udzielać kredytów zabezpieczonych hipoteką ani innym prawem ustanowionym na nieruchomości. Udzielanie tego rodzaju kredytów, pomimo zakazu ustawowego, zagrożone jest karą grzywny do 5 mln zł i karze pozbawienia wolności do lat 3. Legalnie działające instytucje pożyczkowe nie są zatem odpowiedzialne za opisywane w mediach przypadki przejmowania nieruchomości osób, które nie są w stanie spłacić zadłużenia. Należy z pełną stanowczością zaznaczyć, że tego typu przypadki stanowią przestępstwo, a stroną takich umów nie są firmy pożyczkowe. FRRF i KPF nie znają przypadku aby instytucje pożyczkowe współpracujące z nimi – a odpowiadają one za około 65 – 70% rynku pożyczkowego w Polsce ,stosowały takie praktyki. Co więcej, nie jest im znany taki przykład z żadnej instytucji pożyczkowej.

Niezależnie od tego instytucje pożyczkowe mogą ustanawiać inne zabezpieczenia udzielanych kredytów. Wobec tego zaproponowano przyjęcie zasady, zgodnie z którą wartość zabezpieczenia kredytu nie powinna przekraczać 2-krotności całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta, a sposób zabezpieczenia nie powinien być niezasadny względem całkowitej kwoty do zapłaty.

ZASADA 5.

PODNIESIENIE LIMITÓW REGLAMENTACYJNYCH DLA INSTYTUCJI POŻYCZKOWYCH

Propozycja regulacji:

- 5.1. *Instytucja pożyczkowa powinna dążyć do podwyższania kapitału zakładowego ponad minimalny poziom wymagany przepisami art. 59a ust. 2 Ukk.*
- 5.2. *Instytucja pożyczkowa powinna posiadać kapitał własny na poziomie:*
 - a) *minimum 500 000 zł – do dnia 31 grudnia 2020 r.,*
 - b) *minimum 1 000 000 zł – do dnia 31 grudnia 2022 r.*
- 5.3. *Środki na pokrycie kapitału zakładowego powinny być pokryte w całości wkładem pieniężnym i nie mogą pochodzić z kredytu, pożyczki, emisji obligacji lub ze źródeł nieudokumentowanych.*

Uzasadnienie:

Ustawa o kredycie konsumenckim wymaga, aby minimalny kapitał zakładowy instytucji pożyczkowej wynosił 200 tys. zł. Praktyka funkcjonowania branży pożyczkowej pokazuje jednak, że aby podmiot mógł prowadzić działalność pożyczkową w sposób w pełni profesjonalny, powinien posiadać kapitał zakładowy na poziomie co najmniej 1 mln zł. Zdecydowano się zatem zobowiązać sygnatariuszy zasad dobrych praktyk do podwyższenia kapitału zakładowego docelowo do poziomu 1 mln zł. Mając jednak na uwadze, że część podmiotów mogłaby mieć trudności z natychmiastowym podwyższeniem kapitałów, zaproponowano stopniowe dochodzenie do postulowanej wysokości 1 mln zł. Intencją zwiększenia wymogów kapitałowych w stosunku do obecnego rozwiązania jest większe uprawdopodobnienie profesjonalnego działania instytucji pożyczkowych.

Fundacja Rozwoju
Rynku Finansowego

Konferencja[®]
Przedsiębiorstw
Finansowych
w Polsce